No. 2149 Zaterdag 14 Maart 1925. 42ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St.Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

De vliegtocht naar Indie.

Gevoel voor humor is een onschatbaar voorrecht voor iedereen. Ik dank God dagelijks voor het komische in de dingen. Naast de liefde is dit het schoonste geschenk van den hemel. Maar men moet er niet te veel van krijgen. Overproductie van geest is iets, waardoor sommige menschen in een hoogst onbehaaglijke stemming kunnen gebracht worden.

Den dag na de aankomst der Hollandsche vliegers in Batavia was mijn vriend Jan met een invitatie gekomen voor een vliegtochtje, natuurlijk op kleiner schaal. Op eigen kosten wilde hij mij meenemen in de lucht als een soort verzekeringspolis. Bij mogelijk ongeval rustte dan op mij de gewichtige taak hem tijdig te absolveeren... Jan's hersenen waren opgebouwd volgens een systeem van waterdichte schotten, ze konden maar weinig lading stuwen. Daarom liet ik hem naar hartelust doordraven. Ik had wel meer menschen met een levendig vernuft ontmoet. Ik wist dus wel, dat men niet verstandiger kon doen dan ze stilletjes te laten leegloopen.

—„Je bent de leukste vent, die er is," zei ik op het lest, — „mogelijk niet zoo grappig als je zelf wel meent, maar de grapjas, die op je volgt, komt toch een heel eind achter je aan".

Jan krijgt met den dag een brutaler flair om tegenover mij, Melchisedech van een verouderde cultuur, op te treden als de man van zijn tijd, als de twintigste-eeuwsche Uebermensch, die van zijn moderne Olymp op de poovere anachronismen in zijn omgeving neerziet als de nieuwste Typewriter op een ouderwetsche ganzeveeren. Achter den jongen schijnt de een of andere opstandige voorvader te staan, die indertijd aan den toren van Babel heeft meegeopperd. Immers, dezelfde frivole, agressieve geest drijft hem gedurig aan dwaasheden te bedenken tegen Godsbestaan en Godsbestuur, allerpotsierlijkste phrasen, die meer voor zijn vindingrijkheid dan voor zijn vernuft pleiten.

De vliegtocht naar Indië bijvoorbeeld brengt hem buiten zichzelven van opwinding. — „Daar hebt ge nu," — viel hij mij plots op het lijf — „een typisch staaltje van het menschelijk kennen en kunnen. Hoe verder de wetenschap voortschrijdt op haar baan, des te scherper wordt de wet van eenheid in de stoffelijke elementen van het heelal waargenomen en bekrachtigd, des te kleiner rol blijft er voor het Bovennatuurlijke over. Wat hebben we in onze moderne wereld eigenlijk nog een God van noode?"

Lang niet malsch duwde ik hem een plaatje uit de *Fliegende Blätter* onder den begaafden neus. Twee simpele kraaien, moeder en dochter, kijken uit naar een cirkelende tweedekker en de oude zegt mopperend tegen haar gapende kind: — „zie nu toch dat gewurm met dien gekken linnenkast eens aan.... Zoo iets noemen de menschen nu vliegen.... Toen je nog maar twee weken oud was, kleintje, dee je hun dat anders voor...."

— „Uitstekend, Janbaas, praten we een amerijtje over vliegkunst. Het verstand, dat we daar samen van hebben, komt wel heelemaal van mijn kant, maar dat is de schuld van je jeugd, en de jeugd is een gebrek, dat we allen spoedig genoeg kwijt raken, dat weet God. Maar zetten we de zaak niet op haar kop. De vliegkunst, die voor u een ietwat duistere aanloop is tot klinkklare ongodisterij, speelt mij onder een nieuwen vorm een oud bewijs voor 't Godsbestaan in handen.

„Tot basis onzer redeneering nemen we dit gemeenschappelijke platvorm, waarop we beiden vasten grond onder de voeten hebben: — Al de pogingen door den mensch op dit stuk te werk gesteld hebben dit ééne doel: te ontraadselen en na te bootsen het geheim van den vogel.

„Want of nu vliegen van vogel komt, of vogel van vliegen, laten wij in het midden. In elk geval is vliegkunst de kunst om te vliegen als een vogel. Wat moet een vliegenier, die na lange jaren over teekeningen en formules gebroeid te hebben, zich gaat vertreden in de open lucht, niet aanstonds invallen en opvallen, als hij den vogel daarboven frank en vrij ziet spelevaren op de suizenden wind: — Wat ik tot hiertoe nog met geen menschenmogelijkheid bereiken kon, ligt daar voor het grijpen. Die onnoozele zwaluw bezit in alle volmaaktheid het geheim, waar ik vruchteloos naar snak. Waarom vermag ook ik geen vleugels aan te schieten om rustig en veilig op te varen in de onmetelijke lucht? Hoelang moet het nog duren, hoeveel studie en proeven en menschenlevens zal het nog kosten, vooraleer iets bereikt wordt, wat in de verte nog niet haalt bij wat die gewone spreeuw daar zonder mathesis en zonder mechanica, ja zonder zijn hersens te gebruiken presteert. Ik, de klassieke koning der schepping, sta me hier als een steenezel te verbijten, daar ik geen kans, zie, dit model ooit te kunnen evenaren...."

— „De moderne vliegkunst, zei Jan, is een meesterstuk van prima menschelijk denkvermogen. We staan gewoonweg paf voor de verkregen resultaten, droomen van nog schitterender successen, knielen in extase voor het koen genie, waaraan we deze uitvinding te danken hebben...."

— „Voor mijn part doen we dat. Alleen maar, hoe wonderbaarlijk de vliegende mensch ook zij, de stomme vogel steekt hem ongenadig de loef af. Zijn vlucht heeft op de onze minstens drie dingen voor: eenvoud, veiligheid en het niet te versmaden voordeel dat ze eeuwenlang proefhoudend bleek. Zou die tocht naar Indië wel zoo hoog door ons aangeslagen zijn, indien deze prestatie zonder groote zwarigheden en vermoeienissen, ja zonder levensgevar had kunnen plaatsgrijpen?

„Hier ben ik zoo vrij de onbestreden waarheid vast te spijkeren: het menschenlijk vliegvermogen is het resultaat van schrandeheid en, verstand! Maar dan nog in veel sterker graad is vogelvlucht.... verstandswerk.

„Dit te loochenen zou redeneeren zijn als volgt: de gewone telegraphie veronderstelt een verstandelijke oorzaak, die ze uitvond, maar bij de telegraphie zonder draad komt geen verstand te pas."

— „Vast en zeker, zegt ge, vogelvlucht veronderstelt verstandswerk. Maar hoe zit dat dan! Musschen en kraaien hebben van huis uit toch geen geen verstand."

— „Kip, daar heb ik je.

Want op die concessie baseer ik juist mijn conclusie."

Alzoo:

„De vogel vliegt en brengt een toestel in werking zoo volmaakt, dat de koenste vliegenier van jaloezie de haren uit zijn bol trekt.

Dit toestel veronderstelt verstandelijk denken.

Evenwel nochtans heeft de vogel geen verstand.

Dus moet er noodzakelijk één zijn, Eén, die daar achter zit en voor zijn vogels een monoplan heeft uitgedacht, waar de hoogwijze heeren der schepping zich de lippekens van aflikken.

Ik houd van vliegen, Jan, al blijft ik zelf liefst op den beganen grond. In mijn oog is ieder vliegenier een kraan van een kerel, en wat hij doet doet hij kranig.

En zoo geeft de vliegmachine — wel beschouwd — een kranig démenti aan twee aartsleelijke dingen, die ze met haar schroef onbarmhartig in tweeën slaat, zooals ze reeds zoo menig slachtoffer gegrepen en vermorseld heeft.

Vooreerst deelt de vliegkunst een klap uit aan het Atheïsme.

Twee wezens stelt ze neven elkander: vogel en mensch.

De mensch, die bij zichzelf de opmerking maakte. — en dat viel heusch niet moeilijk — dat de vogel vloog, terwijl hij— eilacy — niet vliegen kon. Die gevolgelijk een fel verlangen voelde ontwaken om insgelijks te gaan vliegen. Wat de natuur hem weigerde — vleugels en staartpennen — wilde hij zich door kunst verschaffen. Waar hij dan ook met kunst en vliegwerk in geslaagd is. Dat wil zeggen, niet geheel en al geslaagd. Slechts ter helfte wist hij het geheim van den vogel te ontraadselen. Doch voor dat deel is ze hem geen raadsel meer.

En sedert dit gedenkwaardige oogenblik spant de mensch al zijn denkvermogen in, de fijnheid van zijn vernuft en de scherpte zijns geestes om die vogelvlucht dieper te bestudeeren. Menschelijk verstand in de leer bij het dier.

Hier kom ik met een feit en en een kwestie.

Feit: de mensch onleent zijn vleugels aan den vogel.

Kwestie: die vleugels, waarvandaan kreeg de vogel zijn vleugels thuisgestuurd?

Drooglegging en Smokkelhandel.

Over het leven der „hooge" wereld in Washington is het een en ander aan het licht gekomen in de kleine rechtzaal van Alpena, in Michigan. MRS. SCOTT heeft daar ter ondersteuning van haar eisch tot echtscheiding wegens „verwaarloozing" een boekje over open gedaan. Zij deelde mede, dat haar echtgenoot, ondanks het feit dat hij vóór de wet van het drankverbod had gestemd, nooit vóór het hanengekraai thuis kwam.

Iedereen drinkt te Washington, ge kunt u niet wenden of keeren, of ge ziet een „*cocktail*" of „*eggnogg*", whisky of iets dergelijks.

MRS. SCOTT gaf verder een uitvoerige beschrijving van nachtelijke drankgelagen en speelpartijen, waaraan vele congresleden met hunne vrouwen geregeld deelnemen. Zij zelf en haar man dronken niet veel, maar hun appartementen stonden steeds open voor hun talrijke vrienden en de wijnkelder was in den regel goed gevuld. Zelfs de hotelbedienden konden soms een glaasje komen halen.

„Is dat werkelijk gewoonte in Washington?" vroeg meer en meer verbaasd de rechter.

Mrs. Scott bevestigt het en gaat door met haar verslag. Het officieele speellokaal voor heeren wetgevers stond bekend als „*Boars' nest*". Hier komen zij geregeld samen, hier zitten zij 's avonds, wanneer zij veronderstelt worden in 's lands belang ijverig en aandachtig werkzaam te zijn.

Gedurende een reis naar Panama, ondernomen door een aantal „droge" afgevaardigden met hun vrouwen, was er een uitgezochte voorraad whisky en andere verboden heerlijkheden in den trein en de mannen, verklaarde Mrs. Scott, dronken en speelden den heelen dag.

Als gevolg van deze onthullingen is in het congres voorgesteld, een wet uit te vaardigen, krachtens welke allen, die in staatsdienst zijn, verplicht zullen worden, een verklaring te onderteekenen, dat zij er mede bekend zijn, dat zij bij het eerst voorkomende geval van drankgebruik zullen worden ontslagen.

Inderdaad schijnt het absolute drankverbod in de Ver. Staten steeds meer een mislukking te worden.

Geen wonder ook, waar men de zaak zóó heeft aangepakt als men daar deed.

Het eenige gezonde beginsel zooals dat door de natuur en de historie wordt geleerd, is den sterken drank te bannen door te waken tegen *misbruik* van gegiste dranken.

Sterke drank is een kunstproduct, eerst in de laatste eeuwen onder „beschaafde" volken ingevoerd en elk gebruik daarvan wordt, zoowel door de hoeveelheid als door de hoedanigheid een ernstig gevaar, dat de deugd der matigheid bedreigt.

Dit is met natuurlijk gegiste dranken niet het geval, mits ze niet, gelijk dikwijls geschiedt, met gedistilleerd zijn versterkt.

Dit schijnt met het oog op uitvoer noodig geacht te worden, maar misschien is dit slechts een voorwendsel. In elk geval bevatten wijnen in het land, waar ze bereid worden, veel minder alcohol dan in den exporthandel.

Een merkwaardige uitspraak over deze kwestie deed het oudste lid der Fransche Kamer, PROF. PINARD, 'n beroemd geneesheer, die thans een tachtig jaar is en nog vol ijver deel neemt aan de politiek.

Een journalist vroeg hem naar „het geheim" van zijn frissche ouderdom.

„Ik drink bijzonder veel koffie", zeide de krasse grijsaard, „ik heb steeds een kop koffie in mijn nabijheid staan en sedert 1870, toen ik er mij in den oorlog aan gewend heb, rook ik als een Turk".

Drinkt u wijn? vroeg de journalist verder.

„Ik begrijp het al", antwoordde prof. Pinard lachend, „u wilt mij in tegenspraak brengen met mijn anti-alcohol-theorieën. Ja, ik drink wijn en ik heb ook nooit verzuimd dat, als het pas gaf, aan mijn toehoorders te vertellen. Wijn is geen alcohol, tusschen hen bestaat er een afgrond en ik ben overtuigd, dat een verstandig gebruik van wijn, van onzen goeden Franschen wijn, nog nooit iemand geschaad heeft. Integendeel."

Nu is dit maar half waar: wijn bevat steeds eenigen alcohol. Maar de professor stelt dan ook de voorwaarde van een verstandig gebruik.

Ook daarvan kan men om *hoogere* of *bijzondere* redenen afstand doen, doch een werkelijke *plicht* van onthouding bestaat ten deze in 't algemeen niet.

De Amerikanen hebben dien echter willen stellen en *met geweld aan* IEDEREEN opgelegd. En daarmee begon de ellende.

Doordat men in de Ver. Staten den geheelen ketel aan alle kanten heeft dicht gesoldeerd, is zij gaan barsten en lekken.

En zoo krijgen we het geval van den man, die voor de Verbodswetten stemt om zijn kiezers of liever: zijn propagandisten te vriend te houden en dan zorgt, dat zijn kelder goed voorzien is van wettelijk verboden dranken.

Deze moeten echter geleverd worden en aldus heeft zich een geweldige handel ontwikkeld, welke allerlei avontuur beleeft.

Van deze *rum-running* vertelt een medewerker van de „*Maasbode*" o. m.:

Iedereen weet nu wel, dat de dranksmokkelhandel op Amerika in het bijzonder door schepen, vanuit Europeesche landen (ook uit Nederland, volgens de gegevens der New-Yorker douane) en vooral via Cuba en zekere eilanden in den Caraïbischen archipel (waarbij onze West-Indische eilanden niet genoemd worden) gedreven wordt. Gedurende de jongste Kerst-periode heeft men in Amerika weer gedurende de voortdurende nabijheid van „de rumvloot" in de Atlantische kustwateren kunnen constateeren. Nog gaat het nachtelijke drama, in een oneindige serie bedrijven, voort, dagelijks achter een gordijn van stilzwijgendheid meestal; een gordijn, door den dienst der Amerikaansche kustwacht getrokken, om zoodoende het treurige verhaal der wilde drankzucht (en vooral: der gewetenlooze winzucht) niet als een soort ongure propaganda te laten dienen. Van ver beneden Delaware Baai, op de kusten van Virginië, tot in het hooge Noorden, nabij Kaap Cod, heeft de strenge dranblokkade zich ingericht. Zóó'n versterkte lijn van verdediging, rond de twaalf mijlen buiten de Amerikaansche kusten door de regeering met groote kosten onderhouden, heeft Amerika in vredestijd nog nooit gekend. Ik weet niet of er ooit tevoren, zelfs in de tijden der Napoleon-blokkade rond continentaal-Europa, zulk een nauwkeurige bewaking van eigen kusten door eenig land ter wereld werd onderhouden.

Toch blijft de verboden drank in letterlijk groote stroomen het „droge" land van Uncle Sam binnenvloeien. We zullen heden niet spreken van den enormen smokkelhandel over de Mexicaansche en Canadeesche landgrenzen, doch alléén van de organisatie van de smokkelvloot, vooral in den Atlantischen Oceaan.

„*Rum running*", zoo heet 't nu, zooals er vroeger van „*Gun-running*" gesproken werd, — is vooral in 't laatste jaar erg in wezen veranderd. De reeds gemelde geest van „kroegloopen" en „passagieren" op de „vlootkroegen" buiten den twaalf-mijlen limiet is weg. Het heele aspect van den drank-smokkelhandel is veranderd. De „amateur" is nu van de baan. Er worden géén „koopjes" meer gehaald; of „uitverkoop" gehouden op den „rumzeeboulevard!" In plaats van drie mijlen van de kust af te blijven dobberen, zwerven de meeste drankschepen nu van dertig tot vijftig mijlen buitengaats. Er loert letterlijk in elken voet water een doodsgevaar. De kustwachters schieten zonder waarschuwen, de rum-runners zeggen, dat 't maar kwajongens zijn in 't mikken! En de dranksmokkelaars duchten dan ook héél wat gevaarlijker vijanden!

De „drankhaaien" maken Amerika's Atlantische kust onveilig, als nooit tevoren. Hij, die zich van de kust buitengaats waagt, — 't zij de „*bootlegger*" (land-smokkelaar) of zelfs iemand nog van lagere orde, — heeft niet alleen kans zijn bootje door een onverwacht schot te zien zinken, maar vooral dreigt hem het gevaar, dat hij zich zijn moeizaam-verworven buit door een der ontelbare kustkapers, die hem den loop van een zwaarkaliber Browning onder den neus duwt, ziet ontfutseld. Tusschen haakjes — de meest-gebruikelijke term „*bootlegger*" stamt af van de ware, of traditioneele, vroegere smokkelarijen; waar platte fleschen whisky van den éénen (natten) staat in een anderen („drogen") gesmokkeld werden, binnen de reusachtige Mexikaansche kaplaarzen („*boot*") der smokkelaars. Die platte fleschen worden nog algemeen gebruikt om drank met zich om te dragen, weggestopt in groote speciaal gemaakte heup-zakken, door de Ame-

Indien het voor den mensch een meesterstuk was de vliegkunst uit te vinden, welk buitenstaand genie heeft het dan uitgevonden voor de vogels?

En nu: van tweeën een.

De vogel is een flinke part verstandiger dan de mensch, wat voor den laatste niet prettig klinkt.

Of er bestaat een eerste, een oorzakelijk verstand, en kracht, een God, die eens den vogel schiep.

Dat vooreerst en op de tweede plaats dit.

De vliegkunst geeft insgelijke een schop aan het materialisme.

Nooit een vliegdemonstratie bijgewoond? Denk u eens in, wat er in die oogenblikken om moet gaan, zoo bij acteurs als bij publiek.

Ha, die koene veroveraars der lucht! Wat een bitter schijntje zullen voor den man, die vliegt, bij wien de minste valsche greep den gruwelijken dood veroorzaakt, al onze opgeblazen, kleinsteedsche belangen beteekenen, onze politieke kibbelpartijtjes, onze vergaderingen en vereenigingen, onze zondagsche en door-de-weeksche pakken, ja zelfs de veiligheid van onze gulden. Ons verschil van stand en educatie voor hem, die baadt in de zon? Hoog uit de wolken bezien, moet hem zelfs de koning der schepping wel klein lijken, waar onze grootsteden maar mierennesten schijnen. Met volle teugen de zuivere lucht indrinkend, moet de vlieger wel met weerzin de oogenblikken tegemoet zien om weer op ons peuterig wereldje aan te landen.

En het publiek! Het publiek verplicht hij het oog gestadig naar boven te richten. Een weldoende en gepaste houding in een tijd, dat zooveel onzen blik naar beneden trekt. Om opwaarts te zien heeft God ons gemaakt! In onderscheiding met de dierenwereld is ons de rechtopgaande houding aangeboren, onze oogen zijn gebouwd om te schouwen „ins Blaue hinein." En dat nu is het, waartoe de vliegenier ons tegen wil en dank verplicht. Excelsior, naar boven is zijn devies. En allicht valt ons bij dat opwaarts staren het woord van Augustinus in de gedachte: „O aarde, wat staat ge mij tegen, wanneer ik den hemel aanschouw."

MAX.

Nog eens: De Reorganisatie onzer Politie.

Wij moeten nog eens terugkomen op dit chapiter, wat we 14 dagen geleden besproken hebben. Dezen keer echter in een geheel ander verband dan we 't den vorige maal gedaan hebben.

Dit naar aanleiding van het artikel: *Onze Politie*, in het nummer van 7 Maart van de *Voz di Pueblo*.

Wij zijn het beiden roerend met elkander eens, dat onze tegenwoordige Politie niet deugt.

Of 't in het systeem zit, of in de samenstelling, in de elementen, waaruit onze Politie is opgebouwd, doet eigenlijk weinig ter zake.

De *Voz* zal er wel niets tegen hebben, als we aannemen dat noch het systeem noch de elementen onzer Politie goed zijn.

Ook daarover behoeven we dus niet te twisten. Te minder nog nu ze zelf, blijkbaar met volle instemming het officieel Rapport over onze Politie in het laatste *Koloniaal Verslag* over 1923 citeert, dat feitelijk zoo officieel mogelijk en goed gedocumenteerd constateert dat onze heele Politie een echte Janboel is.

In vorige nummers hebben we 't bericht gepubliceerd, dat van Holland twee officieren van het corps Marechaussées worden uitgezonden, die hier met de reorganisatie onzer Politie zullen belast worden.

Dat bericht nu heeft bij de *Voz* kwaad bloed gezet.

Niet, dat ze wat kwaads van het corps Marechaussées weet te vertellen. Dat ging ook moeilijk.

Daar is misschien geen enkel corps in Holland, dat zoo hoog staat aangeschreven. Het draagt met eere den titel van het corps der *„Koninklijke Marechaussées.*

Er bestaat een heel strenge keur om bij dat corps te worden ingeschreven. Niet enkel een keur op lichaamsgebreken, maar vooral ook op onberispelijk zedelijk gedrag, zoodat het feitelijk reeds een groote eer is, in de rangen van dat corps te mogen dienen. Van den hoogsten officier tot den laagsten zonder rang maken zij allen een even keurigen en voortreffelijken indruk.

Neen, de *Voz* heeft een heel andere grief.

Haar redeneering komt hierop neer: De autonomie onzer kolonie, of liever, — om in den nieuwen stijl te spreken — van dit gebiedsdeel is ons toegezegd en zeker aanstaande.

Eigenlijk hebben we er al recht op. Immers over 1924 hadden we al een sluitende begrooting niet alleen, maar zelfs een flink batig saldo. En zooals men weet is een sluitende begrooting de eerste voorwaarde voor autonomie.

Nu heeft de Gouverneur met den Minister van Koloniën dat plan van de nieuwe reorganisatie uitgebroeid.

Daar hadden ze eigenlijk geen recht toe. Want het betreft hier „een zuiver plaatselijke regeling."

Deze reorganisatie van de politie, zegt de *Voz*, is „een regeling van inwendigen aard," welke volgens de Grondwet door het vertegenwoordigend lichaam moet geregeld worden."

Ook van den praktischen kant beschouwd, meent de *Voz*, dat ook die nieuwe reorganisatie wel op een teleurstelling zal uitloopen.

Want.... „tot nog toe zijn alle regelingen, organisaties en reorganisaties van de politie falikant geweest."

„Wijst dit resultaat niet," zoo gaat de *Voz* verder, „dat er ergens een fout schuilde in den opzet?"

Ons dunkt, dat er wel meer dan één fout schuilde, niet alleen in den opzet, doch ook in de uitvoering.

Doch omdat geen der vroege organisaties onzer politie deugde, moet daarom *à priori* reeds ook de nieuwe veroordeeld worde, en voorop gezet dat zij onmogelijk goed *kan* zijn? Want zoo apodictisch mogelijk luidt het vonnis van de *Voz*: Twee gevallen zijn mogelijk. Wordt de nieuwe regeling door overleg tusschen den Minister en den Gouverneur vastgesteld, daarna door den Kolonialen Raad geamendeerd en gewijzigd, „dan zal dat reorganisatieplan daarmee geheel uit zijn verband gerukt worden met al de gevolgen van dien." Dus dan komt er niets van terecht.

Tweede geval. Wordt het plan buiten den Kol. Raad om ingevoerd, dus bij Kon. Besluit, „dan zal het een theoretisch-bureaucratische regeling zijn, misschien geheel volmaakt, doch onbruikbaar".

Dus die twee Officieren van de Koninklijke Marechaussées kunnen wel thuis blijven, of weer met de eerste boot de beste rechtsomkeer maken.

Wij weten niet, wat onze lezers denken van zulk apriorisme.

Het is de zuivere toepassing van het gewone, meest stuitende afbreeksysteem, door de *Voz* altijd met een zekere voorliefde beoefend. Het is weer een proeve van het stelselmatig partijkiezen tegen het Hollandsch element in onze kolonie, tegen alle Hollandsche bestuursmaatregelen.

En als tegenstelling. Het telkens opnieuw aandringen, den eisch stellen, het verheerlijken van de autonomie onzer kolonie, als „'t eenige redmiddel om van dat oppertoezicht, van dat lastig knellende voogdijschap van Holland te worden ontslagen.

Autonomie, als men de *Voz* mag gelooven, dat is de geheimzinnige schatkamer, waaruit alle heil over onze kolonie zal komen neerdalen.

Wij voor ons zijn ietwat wantrouwend en pessimistisch op dat punt. Wij hebben nog nergens een overtuigend bewijs of voorbeeld gevonden van bloei of opleving tot heil van land en volk na toegestane autonomie aan welk land dan ook.

Vooral vreezen wij voor de reactie, wanneer personen, die zoo heftig over het Hollandsch Bestuur de fiolen van hun afkeer hebben uitgestort, bij eventueele autonomie aan de teugels zullen grijpen.

Wij hopen van ganscher harte dat aan Curaçao spoedig ook die gunst mogen ten deele vallen, meer nog dat zij zich die gunst zal waardig toonen, bovenal dat zij er niets dan zegeningen van zal ondervinden.

Afbreken is vrij gemakkelijk, doch de kunst van opbouwen is zeer moeielijk. *La critique est aisée, l'art est difficile.*

Het ontgaat ons ten eenenmale waarom alleen de autonomie de oplossing kan brengen van het moeielijk probleem onzer politie-reorganisatie.

„Tot nu toe", zegt de *Voz* „zijn alle regelingen, organisaties, en reorganisaties van de politie falikant geweest."

Zeker, wij beamen dit, doch men moet, om billijk te zijn, er bij in aanmerking nemen, dat ook in onzen tegenwoordigen tijd er buitengewoon hooge eischen gesteld worden aan een goed en deugdelijk politiekorps. Zelfs in de hoofdsteden van Europa en Amerika beantwoordt de politie niet altijd aan alle eischen, blijkt zij onmachtig tegen het voortwoekerend kwaad, tegen de bende van georganiseerde misdadigers.

Doch juist omdat onze huidige reganisatie van de politie niét deugt, en alle vorige regelingen altijd falikant zijn geweest, moeten we het des te meer waardeeren, dat de Hooge Regeering ons nu de beschikking geeft over het beste van het beste, over officieren van het keurkorps der Marechaussées.

De criticaster van de *Voz* echter is van meening, „dat er meerdere menschen van Curaçao, die de zaken goed kennen, bij een reorganisatie betrokken moeten worden." Er is een Koloniale Raad, bestaande uit dertien mannen, die personen en toestanden goed behooren te kennen. Waarom geen overleg gepleegd met dien Raad, die toch waardevolle gegevens kan verstrekken voor een reorganisatie?"

Hier schuilt een kapitale fout in de redeneering.

„Die meerdere menschen van Curaçao, die de zaken goed kennen en bij een reorganisatie betrokken moeten worden," plus die „dertien mannen van den Kolonialen Raad, die personen en toestanden goed behooren te kennen" weten even als iedereen, dat de tegenwoordige toestand der politie onder geen enkel opzicht deugt. Zij zullen dat, de een méér de andere minder, met honderd voorbeelden kunnen toelichten. Doch dat is pas het *negatief* gedeelte van de kwestie.

Daar is ook een *positief* gedeelte, nl. de bijzonder *vakkennis* van het moderne politiewezen noodig om tot een nieuwe deugdelijke organisatie te komen.

Durft de schrijver in de *Voz* op die kennis aanspraak maken? Meent een der bovengenoemde heeren in gemoede, dat hij die vakkennis geheel onder de knie heeft, en bovendien de noodige takt om die vakkennis in daden om te zetten en zich met de uitvoering van de organisatie te durven belasten?

Daar en dáár alléén komt alles op aan.

En juist omdat wij die vakkennis alleen bij een geschoold en speciaal opgeleid politieman veronderstellen en bij een dergelijk hoogeren in rang ook dat hij de bewijzen reeds heeft overlegd leiding te kunnen geven, en aan het hoofd te staan van een corps, daarom gelooven wij niet, dat zulke krachten in de kolonie te vinden zijn. Daarom juichen wij het overleg van den Minister met den Gouverneur toe, om hierheen een officier van de Marechaussées te detacheeren.

Is dat in strijd met de autonomie?

Moeten dan bij eventueele autonomie *per se* al wat Hollander is worden buitengesloten?

Of mag ook tijdens autonomie een Gouverneur geen overleg meer plegen met den Minister?

En waarom zou er na de komst van dien nieuwen organisator geen overleg gepleegd kunnen worden met personen hier in de kolonie, „die zaken, personen en toestanden goed kennen". Waarom zou men op die wijze niet tot een vruchtbaar resultaat kunnen komen?

Wanneer dat overleg zou moeten plaats hebben met personen, zooals de criticaster van de *Voz*, die *à tort et à travers* in oppositie willen zijn, ja, dan behoeft men geen verstandig overleg of eenig gunstig resultaat te verwachten. Maar aan wien dan de schuld?

Wie onpartijdig en geheel onbevooroordeeld deze kwestie beziet, zal der Regeering in het Moederland veeleer dankbaar moeten zijn, dat nu de uitvoering der reorganisatie *voor het eerst* aan deskundige leiding wordt toevertrouwd.

Dat is ten minste een stevige grondslag, waarop verder kan worden voort gebouwd.

Vraagt men nu ons op den man af, of wij van het nieuwe reorganisatieplan beslist succès verhopen?

In ons vorig artikel over deze zaak hebben wij reeds duidelijk genoeg gezegd, dat ook die nieuwe organisator met zeer groote moeilijkheden zal te kampen hebben, vooral omdat hij met zulke slechte elementen zit opgescheept, waarmee hij genoodzaakt is samen te werken. Daarom gaven wij den raad, zooveel mogelijk versch bloed aan het nieuwe corps toe te voeren van krachten, ook van lageren rang, die aan een politieschool in Holland hun technische opleiding ontvangen hebben, van personen dus, die meer inzicht in het vak, meer doorzicht in de praktijk, meer verantwoordelijks-gevoel in hun optreden bezitten.

Wij hadden liever gezien, dat de schrijver in *La Voz* had uitgestippeld, langs welke lijnen hij zich de nieuwe organisatie onzer politie gedacht had. Maar *l'art est difficile*, opbouwende critiek is zoo moeilijk.

En het heeft allen schijn, dat het den schrijver niet te doen is geweest om op te bouwen, maar enkel om af te breken en stemming te maken tegen den voorgenomen maatregel.

En dat keuren wij af.

Berichten uit de Kolonie.

Regen.

Zaterdagmiddag van de vorige week zijn we verrast met een mooien regen.

In aanmerking genomen den tijd van het jaar was het zelfs een zeer buitengewone regen. In de stad duurde die regen van 2 tot 4 uur, en viel er op den berg van Otrabanda 51 m.M. Vele regenbakken liepen weer over, zoodat opnieuw werd aangevuld, wat in die laatste twee maanden, dat de regen wegbleef, verbruikt werd.

Het weer was in die dagen vreemd, bladstil. De zee lag vlak en rustig als een ijsvlakte. Het weer leek meer op September of October. Ook varieerde de wind voortdurend, en kwam telkens uit een andere hoek, maar toch met zoo weinig kracht, dat de windmolens in deze dagen haast geregeld stilstonden.

De regen van Zaterdag heeft zich in hoofdzaak beperkt tot de stad en de naaste omgeving. Ook Barber kreeg 24 mM. Verder echter niets of een klein stofbuitje. Ook Zondag heeft het op sommige plaatsen nabij de stad een weinig geregend.

Ook Maandagmiddag 4 uur viel in de stad weer een bui, maar leverde op den Berg van Otrabanda niet meer dan 7 m.M, bij het St. Thomas-College maar 2 mM.

Er is weer groen te zien. Het gras en de afgesneden maistronken schieten weer groene spruiten.

Havenbeweging.

Onze verwachting is niet uitgekomen.

Gaf Januari een totaal van 198 stoomschepen, Februari heeft het niet verder dan 171 stoomschepen kunnen brengen. Doch dit kleiner getal schepen gaf toch nog ruim 20.000 M3 meer aan bruto inhoudsmaat dan Januari, blijkbaar een gevolg van de komst in Februari van de vier groote toeristenbooten, elk van meer dan 20.000 ton waterverplaatsing.

---

rikaansche tailleurs achter in vele heeren-pantalons gemaakt. Als men in de Ver. Staten een broek bestelt, klinkt het vaak héél gewoon: „met of zonder hoppocket, mijnheer?"

„Zouden de heeren misschien een echt rum-runner-motor-bootje willen zien?"

Nu, de heeren wilden dat wel.

En met één sprong waren allen aan boord eener puffende motor-barkas, die met 't grootste gemak van de wereld haar vijf-en-dertig mijlen in 't uur kan doen.

„Je ziet niets dan vliegend water, als ze onderweg is".... gaf de schipper enthousiast van haar op; en dat was best te gelooven.

Kijk eens wat 'n juweeltjes van machines, met een Engelsch handelsmerk erin; iets van een 350 paardenkrachten. De romp der barkas is laag uitgesneden en de motoren zitten diep. Achter op 't schip kunnen wel twee honderd kisten drank geladen worden, maar dan ook geen flesch meer! Wat dat waard is?... O, rond de 5000 dollar!

Dat is weer een nieuwe factor in het complexe bedrijf van het rum-running. „Vijf duizend dollars in een bootje, dat elk oogenblik in beslag genomen kan worden, of in den grond geboord.... is dat geen riskante geldbelegging?" vraagt er een.

„Heelemaal niet zoo erg. Drie trips betalen wel den prijs der barkas, — met ene marge. Deze boot, bijvoorbeeld, is nu twee jaar in de vaart geweest. Rum-running is toch zoo erg gevaarlijk niet als het buitenstaanders toeschijnt. Als je maar 'n beetje geluk hebt..."

„En als je pech hebt?"...

Maar dát is een onderwerp, dat geen enkel rum-runner met u zal bespreken. Hij is de man van het noodlot, — en wat er voor hem voorbeschikt werd.... welaan, wat kan hij er tegen doen? Hij gaat groot op zijn beroep. Iedereen kent hem immers als dranksmokkelaar, — met inbegrip van de dienaren der wet! En wat zou dat? Die twee soorten menschen gaan elkaar in 't dagelijksche leven voorbij, nijgen soms een soort erkenningsgroet, wanneer alles vreedzaam en rustig is, en de zon schijnt over rechtvaardigen en zondaren.... Maar wanneer het dan weer avond wordt, dan begint weer het spelletje van „hazen en jachthonden", — 't serieuze spel, dat soms ook wel door hen de *„struggle for live"* geheeten.

Want de Amerikaansche Kustbewakersdienst heeft in de laatste twee jaren een geweldig werk van organisatie en patrouilledienst in 't leven geroepen. Niet dat de dranksmokkelarij er door belemmerd werd — 't klinkt haast komisch, ware het niet een weinig tragisch — want de rum-runners zoeken eenvoudig nieuwe punten op de kust, waar ze hun goedje kunnen landen. Gedurende de Kerstdagen (1924), meent men, was rum-running 't hevigste in de buurt van Atlantic City, aan de kust zoo ongeveer tusschen Philadelphia en Baltimore, rond Delaware Baai. Kaap May, en óók in het Noordelijk deel van Long Island.

De eigenlijke rum-vloot bestaat eerder uit.... rum-flottille's! Hier een paar schepen, ginder méér; maar 't meeste ligt voor anker ten Zuid-Oosten van Asbury Park (Pennsylvanië). De laatste vloot is dan óók in twee eigenlijke flottille's verdeeld; de eerste ligt zoowat dertig mijlen buitengaats, de tweede een dozijn mijlen verder. Kort geleden werd er een achttal „wilde" booten (tramps) en één schoener in de eerste flotille opgemerkt, en telde men een tiental schepen in de verste vloot-afdeeling — alles diep geladen — welke cargo's door de smokkelaars op millioenen geschat werden.... In dit seizoen is 't op dat gedeelte van den Oceaan, buiten de gewone vaarroutes om, zóó verlaten, koud en onmenschelijk „unheimisch", dat waarlijk niemand er heen vaart, tenzij hij wel heel goede en zakelijke redenen ervoor heeft. En op de kust zijn er eveneens talrijke van die unheimische wilde plekken, waar nog vóórwereldlijke toestanden, rond maagdelijke stranden, met onvermoede aanlegplaatsen gevonden worden. Als men dan weer eens goed rondkijkt, zou men ergens toch een half-begraven kist boven den grond zien uitsteken. En de ingebrande letters verraden er het doel van: *„Hunters Special Whisky"*. Dit opschrift heeft op zich zelf alweer de waarde van een boekdeel — of minstens van verschillende interessante gevolgtrekkingen. In duizenden afgelegen, geheime distilleerderijen en stokerijen wordt de oude Amerikaansche *„rye whisky"*, de zware, donkergekleurde, inheemsche korenbrandewijn, weer gemaakt; maar nu... voor smokkelaars! Vóór den oorlog was deze *„rye-whisky"* maar de helft waard van de echte Schotsche of Iersche soorten. Maar nu is dat anders geworden; de in 't geheim-gestookte *rye-whisky* wordt.... naar de buitengaats-liggende rum-vloot gesmokkeld; om later — maar dan tegen dubbele prijzen — weer door andere smokkelaars naar de smokkel-centra en distributie-firma's te worden vervoerd. Zóó wordt het aloude *„Mundus vult decipi, ergo...."* ook hier weer volop toegepast!

Onder die smokkel-centra en distributie-firmas rekent men nu ook de.... KU KLUX KLAN, die toch voorheen in haar program de uitroeiïng van den dranksmokkelhandel geschreven had. In de rum-running wereld beweert men zelfs, dat de meeste smokkelaars nu tot den KLAN, zijn toegetreden, „om zoodoende grootere bescherming te hebben," zegt de heer Jams C. Young. Met Kerstmis waren vóór al de grootere havens aan den Atlantischen Oceaan van twee tot vier kotters van den kustbewakingsdienst aan 't kruisen; verder waren er vier destroyers, een tiental onderzee-jagers en een heele vloot kleinere schepen op den uitkijk. Al die schepen hadden scheepsgeschut — en de bemanning was er heelemaal niet wars van, 'n schot te wagen op een waarschijnlijke prooi. Men spreekt van zes dooden en verschillende gewonden, door de rum-vloot naar 't vaste land gezonden gedurende de Kerstdagen. En de schotten kwamen nog maar van één kant. Zou er echter terug geschoten worden, vanuit de smokkelschepen, dán zou er eenvoudig een oorlog van verdelging volgen kunnen!....

Het meest interessante punt van de onderzoekingen der New-Yorker journalisten was: — waar laten die smokkelaars de aanzienlijke sommen, welke zij ongetwijfeld met hun smokkelhandel verdienen? En hij kwam direct tot de curieuze ontdekking, dat die smokkelaars-varens-gezellen alle enorme diamanten ringen droegen; en ook wel spelden, diamanten pendants aan horloge-kettingen enz. De eigenaardige naam *„bootlegger"* heb ik hierboven al verklaard; en het leuke van het geval is, dat al die smokkelaars de fijnste buitenlandsche rijlaarzen schijnen te dragen, en heelemaal de Mexicaansche groote waterlaarzen niet, uit de overlevering der eerste dranksmokkelaars.

Maar waar het eigenlijke kapitaal der dranksmokkelaars steeds opnieuw belegd wordt — dat is in de duivelsche snelle motorbarkassen.

„Waarom bouwt de Amerikaansche regeering dan geen nóg-snellere booten als „rumjagers", om daardoor een einde aan dien voor haar kostbaren smokkelhandel te maken?" was de vraag.

En het antwoord was bijna verbluffend: „Omdat de Amerikaansche regeering niet op dat gebied tegen de rum-runners concurreeren kan!"....

En misschien is de man, die er vóór stemde, het Parlementslid, dat de wet mede deed aannemen, wel aandeelhouder in zulk een werf, of zelfs in de smokkelzaak zelve.

Ook de wetgever kan de waarheid ondervinden van het spreekwoord betreffende het onderste uit de kan en het lid op den neus.

Ziehier nog drie versche berichten uit New York van 22 Januari.

— Naar gemeld wordt, zijn de vroegere gouverneur van New-Jersey en de tegenwoordige senator Edward beschuldigd aan het hoofd te staan van een maatschappij met een kapitaal van 6 millioen dollar voor smokkelhandel in alkoholische dranken.

— Volgens een bericht uit New-York is daar dezer dagen een duikboot opgebracht, die met een Duitsche bemanning alcohol naar den wal trachtte te smokkelen. De Duikboot verkreeg haar lading van een schip, dat op 50 mijlen buiten de Amerikaansche kust voor anker lag. Zij voer dan tot op 2 mijl van de kust en kwam daar aan de oppervlakte om de alcohol in kleine motorbootjes over te laden.

— Het Amerikaansche Departement van Justitie maakt bekend, dat er in het afgeloopen jaar 332 vreemde schepen, die drank smokkelden, werden aangehouden in de verboden zône. Hiervan voeren onder 208 onder de Engelsche vlag, 10 onder Noorsche en 4 onder Fransche vlag.

In Februari van het vorig jaar kwamen maar 133 stoomschepen onze haven binnen.

De *zeil*schepen gingen van 97 schepen in Januari tot 115 stuks vooruit in Februari, met een 7000 M3 meer aan inhoud.

C. P. I. M.

De Directie van de *Curaçaosche Petroleum Maatschappij* publiceert in dit nummer, dat op 9 Maart 1925 te Curaçao is opgericht de Curaçaosche Petroleum-Industrie-Maatschappij (C. P. I. M.)

De *Curaçaosche Petroleum Maatschappij* heeft het geheele bedrijf, benevens al hare daaraan verbonden rechten en verplichtingen, overgedragen aan de nieuwe Maatschappij.

Als Directeur treedt op de Heer Ir. M. C. BASTET en als Procuratiehouder de Heer Ir. H. W. van OCKENBURG.

— Met de toeristenboot *Montroyal* vertrok Maandagavond de Heer Ir. M. C. BASTET, Directeur van de *C. P. I. M.* naar La Guayra (??) of nog verderop(?).

— De *C. P. I. M.* hoopt zoo dra mogelijk haar tankvloot tot 18 schepen uit te breiden, zoodat geregeld elken morgen 4 olietankbooten met lading ruwe olie van Maracaibo kunnen binnenkomen. Van elke groep van vier tankbooten zal er dan één bij zijn, voorzien van een draadlooze inrichting. Tot nu toe waren er pas drie harer tankbooten voorzien van een draadlooze, nl.: de *Carlota*, de *Conchita* en de *Casandra*. Doch nu ook de vierde boot van dit type is aangekomen, kan dit systeem worden doorgevoerd. Elke reis heen en terug van en naar Maracaibo neemt vier dagen in beslag, zoodat er dan 16 tankschepen geregeld in de vaart moeten zijn. Om de 4 maanden gaat dan elk schip voor de groote schoonmaak naar het dok, zoodat er dan geregeld 2 schepen in reparatie in het dok liggen.

— Woensdagmorgen kwam de „*Chepita*" onze haven binnen, komende van Glasgow, via Las Palmas. Deze nieuwe tankboot voor de *C. P. I. M.*, bestemd voor het ruwolietransport van Maracaibo naar Curaçao, is voorzien van een draadloos toestel.

— De tankboot *Juanita* van de C. P. I. M., die bij Tocacas gestrand was, passeerde Zondag onze haven samen met het S.S. *Relief* op weg naar New Port News om daar gedokt en gerepareerd te worden.

Gesnapt.

Maandagavond, terwijl de Duitsche boot *Rugia* al voor de haven lag gereed om binnen te komen, ontving de Heer J. H. J. ELLIS, vice-consul van Colombia, belast met het Consulaat, een telegrafisch bericht uit Barranquilla, dat er aan boord van de *Rugia* twee personen de reis meemaakten, die aldaar een groote som gelds gestolen hadden, met verzoek hen gevangen te nemen.

Onmiddellijk nam de Consul de noodige maatregelen. Brigadier Bouwman en 2 politieen gingen aan boord en bleven daar den heelen nacht totdat de havendokter den volgenden morgen zijn bezoek aan boord gebracht had. Die twee dieven, RUBEN CAMACHO, en JOSÉ VELEZ, die onder den valschen naam van LOUIS LOPEZ reisde, werden daarna met hun valiezen ingerekend en onder politiegeleide naar het fiscalaat gebracht.

Bij onderzoek bleek dat ze ongeveer 4000 dollars bij zich hadden, welke som door den Procureur aan den Consul is ter handgesteld. De twee Colombianen, die zoo onverwacht er in geloopen zijn, werden gisterenavond met de SS. *Crijnssen* weer naar. Colombia teruggezonden.

Aan de activiteit van den Consul en Brigadier Bouwman met zijn policen is het te danken, dat die twee gauwdieven op bijtijds gesnapt werden.

Eerste steen gelegd.

Vorige week Woensdag is de eerste steen gelegd van het nieuwe zustershuis op Soto (Sta Martha) bij de nieuwe school aldaar. Nadat Mgr. VUYLSTEKE den steen gezegend had, werd deze door Mère ALEXIA met assistentie van de Soeurs THEODORIQUE, GRATIA en HILDEGARDIS, welke beide laatsten met het onderwijs aan deze school zullen belast worden, ter plaatse ingemetseld. Vele omwonende menschen woonden deze plechtigheid bij.

De toeristenbooten.

De komst van de toeristenbooten deze week in onze haven gaf heel veel drukte en beweging en vertier in het havenkwartier. Sommige winkels deden goede zaken en verkochten veel aan de Amerikanen. Vooral Maandag toen de *Montroyal* en de *Lafayette* tegelijk in onze haven waren, was de drukte buitengewoon.

De *Lafayette*, van de Fransche *Compagnie Générale Transatlantique*, die voor de eerste maal onze haven bezocht, had ongeveer 300 passagiers aan boord. Deze boot, in 1915 gebouwd, heeft 14,815 ton waterverplaatsing, meet 12,972 Br. Reg. Ton inhoudt. Ze is ruim 171 meter lang. Zooals men weet was deze boot door de *Kamer van Koophandel* te Houston in Texas afgehuurd.

De *Tuscania*, die Dinsdag binnenkwam, had 374 passagiers, de *Orca*, die Woensdag hier was, had 271 toeristen aan boord.

De laatste toeristenboot, die onze haven in dit seizoen nog komt bezoeken, de *Megantic*, van de *White Star Line*, komt morgen. Doch zal waarschijnlijk wel doorstoomen naar de Caracasbaai.

Loffelijk oordeel.

Het liberale *Utrechtsche Dagblad* schrijft over het herstel der eenheid in de R.K. Staatspartij het volgende:

„Men wordt genoopt tot eerbied voor de machtige geloofseenheid, die onze roomsche landgenooten verbindt. Hier worden tegenstellingen overwonnen, die elders tot onherroepelijke catastrophen zouden hebben geleid. En wel hoog moet het geestelijk beginsel staan, dat aldus een hevig conflict over dringende werkelijkheden kan worden bijgelegd. Onze erkenning van geloofseenheid boven maatschappelijke verdeeldheid behoort aan elke beschouwing over de gebeurtenissen in de Katholieke wereld, die heel het land in spanning hebben gehouden, vooraf te gaan."

In gelijken zin schrijft de Haagsche corr. van de liberale *Zutph. Crt.* die er een pruttelade over de verdeeldheid der liberalen aan verbindt.

De Paardenbaai van Aruba.

Dinsdagavond is met de *Ligia* naar Aruba vertrokken de Heer BAKKER, Directeur van Openbare Werken, met den Opzichter A. HENRIQUEZ tot verrichten van peilingen en opmetingen in de Paardenbaai van Aruba.

Dit houdt zeker verband met ons bericht over de Paardenbaai in ons vorig nummer.

De Huurcommissie.

La Union bericht in haar nummer van deze week, dat de *Huurcommissie*, door den Gouverneur benoemd, tot nu toe nog geen enkele male is bijeengekomen om deze zaak te bespreken. Dat zou anders toch wel nuttig zijn.

Ontvangen

van het Bestuur der Groep *Nederl. Antillen* van het **A. N. V.** een circulaire van de Vereeniging *Oranje Nassau-Museum* met verzoek om als lid, of begunstiger, of stichter tot deze Vereeniging toe te treden.

Vliegmachine.

Twee mecaniciëns zijn reeds een paar dagen met het monteeren van de vliegmachine op *Motet* bezig. Er bestaat alle kans, dat zij daarmee in acht dagen ongeveer klaar kunnen komen.

Met deze machine zullen vluchten worden ondernomen om te zien of men hier een geregelden vliegdienst kan tot stand brengen, en als alles dan aan de verwachtingen voldoet, zullen nog meerdere vliegtuigen worden aangebracht.

Vergaan.

Het S.S. *Walltraut Horn* van de *Horn-Linie*, dat meermalen onze haven bezocht, is in het begin der vorige maand op de kust van Ierland bij hevig stormweer uit het Zuid-Westen vergaan. Zware stortzeeën kwamen over boord geslagen, braken de luiken open, zoodat het ruim vol water liep en de boot zonk. Gelukkig is de geheele bemanning gered. Het was de eerste reis van den Kapitein op de *Walltraut Horn*.

De Colon-lijn van de K.W.I.M.

Wat enkele vage geruchten tot nu toe slechts fluisterden, schijnt nu vrijwel zeker te zijn.

Door de **K.W.I.M.** zijn voor haar Colon-lijn de groote stoomschepen, die tot nu toe op Java hebben gevaren, de *Rembrandt* en *Vondel* van de Stoomvaart-Maatschappij „*Nederland*" in huurkoop overgenomen. De SS. SS. *Oranje Nassau* en *Jan van Nassau* zullen dan in de vaart gebracht worden van de Suriname-lijn.

Kade — Ligplaats.

Naar wij vernemen, zal de volgende maand een begin gemaakt worden met het verbouwen der ligplaats der *K. W. I.M*-booten. Aan de bewoners aldaar is de huur reeds opgezegd. Zijn wij goed ingelicht, dan wordt de kade verhoogd en komen er ijzeren loodsen, zooals die van *Cur. Trading Co.*

Officieele Berichten.

Aan den Commisaris alhier, J. Appel, is tot herstel van gezondheid, vier maanden verlof verleend.

De Heeren Dr. H. Polvliet en Dr. B. J. M. H. Ruland, leden van het Hof van Justitie, zijn 'bonoemd tot onderscheidelijk president en president-plaatsvervanger van den krijgsraad in Curaçao.

Regen.

Vanaf Zaterdag 7 Maart tot heden morgen gaf de regenmeter op het St. Thomas-college een regenval aan van 59.1 m.m.

Welkom.

Met het S.S. *Crijnssen*, dat Donderdagavond binnenkwam, is een nieuwe loods voor onze haven medegekomen, de Heer W. GROENEVELD en familie.

Zeilvaart

gedurende de maand Februari 1925

Binnengekomen van:		*Uitgezeild naar:*	
Aruba	20	Aruba	18
Azua	1	Azua	1
Bonaire	42	Bonaire	41
Cape Haitiën	1	Bov. Eilanden	1
Guanta	1	Guanta	1
La Guayra	5	Jacmel	3
La Vela de Coro	6	La Guayra	4
Maracaibo	11	La Vela de Coro	5
Pampatar	2	La Romana	1
Pto. Cabello	12	Maracaibo	14
Rio Hacha	2	Pto Cabello	14
Samaná	2	Rio Hacha	3
St. Eustatius	1	Sto Domingo	2
Sto. Domingo	2	Sta. Marta	3
Tucacas	2		
Van zee	5		
Total	115	Total	111

STAAT van het aantal vaartuigen, die het eiland CURAÇAO in de maand Feb. 1925 aandeden, met de vermelding van hunne gezamenlijke inhoudsmaat.

	ZEILSCHEPEN.			STOOMSCHEPEN.		
		INHOUD IN M³.			INHOUD IN M³.	
	Aantal	Bruto	Netto	Aantal	Bruto	Netto
Maand Feb. 1925	115	30.551	27.381	171	1.637.779	950.099
Vorige maanden	97	23.998	21.914	198	1.433.768	825.972
Totaal	212	54.549	49.295	369	3.071.547	1.776.071

Niet opgenomen zijn de schepen, die binnenkomen van de kustvaart en de visscherij.

VERLOOFD

B. Irving Mussenden

MET

Amy Johnson

St. Eustatius, 14 Februari 1924.

Oproeping.

Zij die vermeenen gerechtigd te zijn tot de nalatenschap van den Heer Gabriel Da Costa Gomoz, gewoond hebbende op Curaçao en alhier overleden op den 27en December 1924, worden verzocht hiervan mededeeling te willen doen aan den ondergeteekende. Wordende hierbij voorts opgeroepen allen, die iets te vorderen hebben van, — of verschuldigd zijn aan, — of iets onder hunne berusting hebben, gehoorende tot voormelde nalatenschap, om vóór den eersten April a. s., opgave, betaling of aangifte daarvan te doen ten kantore van den ondergeteekende.

De Curator

J. L. C. MONSANTO

Curaçao 3 Maart 1925. 3—2

Koloniale Kas.

De Inkomsten van de Koloniale Kas **over het laatste kwartaal** van 1924 bedroegen: **A.** VOOR HET EILAND CURAÇAO

	in 1924	*in 1923*
aan belastingen	465.127	453.730
aan inkomsten van onderscheiden aard	172.212	151.142
4e kwartaal: Totaal	637.339	604.872

B. VOOR DE GEHEELE KOLONIE

aan belastingen	499.913	504.176
aan inkomsten van onderscheiden aard	192.398	174.913
4e kw. totaal	692.311	679.089

De Inkomsten bedroegen **over het geheele jaar:**

voor de geheele kolonie

	in 1924	*in 1923*
aan belastingen	1.692.920	1.473.265
aan inkomsten van onderscheiden aard	823.347	645.311
totaal:	2.516.267	2.118.576

De Raming voor 1924 was

aan belastingen	1.318.775
aan inkomsten van onderscheiden aard	500.280
aan verhoogde opbrengst van belasting	130.000
totaal:	1.949.055

zoodat de koloniale kas over het geheele jaar 1924:

2.516.267
1.949.055

fl. 567.212 boven de raming heeft ontvangen en 397.691 méér dan in 1923.

Bovendien weten we uit de *Memorie* van Toelichting van den Gouverneur op de ingediende begrooting voor 1926, dat het jaar 1924 een *batig saldo* van 96.153 fl. heeft opgeleverd, zoodat over 1924 voor het eerst sedert 30 jaar geen subsidie van het Moederland is noodig gebleken.

De volgende posten brachten in 1924 belangrijk méér op dan in 1923:

	in 1924	*in 1923*
Invoerrecht	553.100	426.867
Gedistilleerd	611.281	490.398
Posterij	108.155	70.418
Draadlooze	70.357	44.034
Inkomstenbelasting	242.507	329.068
Loodsgelden	180.685	182.245

Zooals men uit de 2 laatste posten kan zien, bleef de opbrengst der *inkomstenbelasting* vèr beneden 1923 en gaf de opbrengst der *loodsgelden* in 1924 weinig verschil van beteekenis met het jaar tevoren.

Te koop

een zoo goed als splinternieuwe

AUTO No. 412.

RUGBY

Te bevragen bij

MOZES MADURO,

tegenover het Sanatorium

2—3 *Het Groene Kruis.*

Publieke Verkooping.

Op Maandag den 16en Maart dezes jaars, des voormiddags te negen ure, zullen in de Kerkstraat, Willemstad, huis nummer 6, ten overstaan van den notaris Eduard S. Lansberg, bij opbod aan den meestbiedende worden verkocht, al de meubelen, goud-en zilverwaren toebehoorende aan de onbeheerde nalatenschap van wijlen den Heer Gabriel Da Costa Gomez.

Curaçao 6 Maart 1825.

De Curator

2—2 *J. L. C. Monsanto.*

VEREENIGING VAN LEERAREN.

EXAMENS VOOR DE PRAKTIJK.

De Examens in Boekhouden, Nederlandsche, Fransche, Duitsche, Engelsche en Spaansche *Handelscorrespondentie* zullen in Juni a. s. aanvangen.

Ook op *Curaçao* wordt gelegenheid gegeven om aan die examens deel te nemen. De opgaven zijn dezelfde als die in Nederland, Oost-Indië en Suriname worden voorgelegd.

Aanvragen tot deelneming worden tot uiterlijk *1 April* a. s. ingewacht op de Inspectie van het Onderwijs.

De wn. Inspecteur van het Onderwijs,

3—1 HERMUS.

Buitenland

Het Eeuwfeest van Vasco Da Gama.

Bij gelegenheid van het vierde eeuwfeest van den sterfdag van Vasco da Gama, Portugal's grootsten zeeheld en ontdekkingsreiziger, had Z. H. Paus Pius XI de Portugeesche regeering de eer aangedaan om een afzonderlijk gezantschap onder mgr. Tedeschini, den Nuntius van Madrid, naar Lissabon af te vaardigen.

De edele heldenfiguur van Vasco da Gama verdient ongetwijfeld zulk eene buitengewone onderscheiding.

Of de tegenwoordige Portugeesche regeering de hooge Pauselijke onderscheiding echter waardig was, blijft na beëindiging der feestelijkheden nog twijfelachtig.

Aan het schitterend diner bij de opening van het feest kon men vanzelf niet nalaten, om den Pauselijken Nuntius de eereplaats te geven. Men had er echter alle officieele redevoeringen achterwege gelaten, blijkbaar om den Nuntius de gelegenheid te ontnemen, de Portugeesche natie en haar regeering uit naam van het diplomatieke korps, te huldigen.

Verder was alle schijn van godsdienstigheid uit het officieele programma geweerd. Toch had de regeering niet kunnen verhinderen, dat dat de kardinaal-patriarch van Lissabon in de voorstad Belem eene godsdienstige plechtigheid organiseerde. Daarbij waren het korps diplomatique en duizenden voorname persoonlijkleden aanwezig. Ook de Portugeesche regeering had zich niet onbetuigd gelaten.... Teixeira Gomes, de President der republiek, — die zoolang hij President is, nog nimmer eene godsdienstige plechtigheid van katholieken bijwoonde — was nu vertegenwoordigd door Sr. Jaime Atias, een volbloed Israëliet, terwijl de minister-president, José Domingues, eveneens een plaatsvervanger had gezonden in den persoon van minister Joao de Barros, een der beruchtste figuren van de Gremio Lusitano (het Portugeesche Groot-Oosten.)

Zulk eene feestviering is toch zeker niet in den geest van Vasco da Gama, wiens katholiciteit niet minder geschiedkundig vaststaat dan zijn heldenmoed.

FRANKRIJK.

Het *Journal des Débats*, dat de regeering van Herriot bestrijdt, en een warm voorstander van een gezantschap bij den Heiligen Stoel is, wijdt een beschouwing aan de Kamerzitting, waarin tot opheffing van die ambassade besloten is en zegt daarin, sprekend over den ministerpresident:

„Om het votum te verkrijgen, waarbij het gezantschap wordt afgeschaft, heeft Herriot met zachte en nederige stem de kwestie van vertrouwen moeten stellen en bedelen om de stemmen der zes-en-twintig communisten, die hem gesteund hebben. Maar om den gezant-op-een-koopje voor Elzas-Lotharingen te krijgen, die hij onder den naam van „chargé de mission" wil aanstellen, had hij vergeten vergunning aan zijn meesters te vragen en hij moest de discussie uitstellen. ..... Herriot is een raadsel, dat hoe langer zoo moeilijker te ontcijferen valt.

Het is gemakkelijk te zien, waar hem blaam treft, men raadt ook op welk punt hij te beklagen is. Meegevoerd door een meerderheid, waarover hij geen baas is, omdat hij haar niet als meester toespreekt, is hij veroordeeld tot de droevige poging om van driehonderd gezichten, die ongelijk zijn aan uitdrukkingsvermogen, bevelen om te handelen af te lezen.

Hij zoekt zijn eigen gedachte in de gedachten van een menigte mannen, die niet allen op de hoogte, maar wèl onderling verdeeld zijn. Daardoor is hij gedoemd tot onmacht-in-onrust.

Den eenen dag vraagt hij, ons door zijn redevoering over Duitschland, toch niet te twijfelen aan zijn vaderlandsliefde; den anderen dag noodigt hij, door zijn uitvinding van den „chargé de mission", die den gezant bij het Vaticaan opvolgt, ons uit niet aan zijn verstand te twijfelen. Maar wanneer zal hij iets doen, opdat wij niet aan zijn bekwaamheid twijfelen?"

ENGELAND.

Telefoneeren met schepen op zee.

Een bericht uit Londen meldt, dat het eerste rechtstreeksche telefoongesprek is gevoerd tusschen een schip op zee, namelijk de Kanaalboot *Princess Ena* en gewone aangesloten op de telefoonnetten te Londen, Glasgow. Leeds, Cardiff, Bristol en Southampton. De aansluiting kwam even snel tot stand als tusschen gewone stations en de gesprekken vlotten uitstekend.

AMERIKA.

Een levend begravene gered.

Floyd Collins, die in een berggrot in Kentucky tengevolge van een aardverschuiving levend begraven werd, is na 80 uren eindelijk gered. Zoodra hij eenigszins was bijgekomen sprak hij: „Ik heb een nieuwe grot ontdekt met het zuiverste kwarts, dat ik ooit gezien heb."

Collins is een hartstochtelijk geoloog. Hij kocht de grot, waarin hij nu gevangen werd, een paar jaar geleden.

CURACAOSCHE PETROLEUM INDUSTRIE MAATSCHAPPIJ.

Op heden, den 9den Maart 1925, is alhier opgericht de „CURACAOSCHE PETROLEUM INDUSTRIE MAATSCHAPPIJ" (C. P. I. M.).

Deze Maatschappij heeft het geheele bedrijf van de Curaçaosche Petroleum Maatschappij (C. P. M.), gevestigd te 's-Gravenhage, met alle daaraan verbonden rechten en en verplichtingen, overgenomen.

Als Directeur van de nieuwe Maatschappij treedt op de Heer Ir. M. C. Bastet en als Procuratiehouder de Heer Ir. H. W. van Ockenburg.

De Directie.

DINSDAG DEN 17den DEZER HOPEN ONZE GELIEFDE OUDERS

Abram de Sola

EN

Rose Alvarez Correa

hunne 25 jarige echtvereeniging te herdenken.

Hunne dankbare kinderen

EDMUND
AGNES.

Curaçao 6den Maart 1925.

Receptie ten hunnen woonhuize, Pietermaai No. 86 des avonds te 8.30 uur.

2—2

Compañia Trasatlantica

El Vapor

„LEON XIII"

se espera del Pacifico via Colon y Pto Colombia alrededor del 28 del Febrero y seguirá el mismo dia a Pto. Cabello, La Guaira, San Juan, Tenerife, Cadiz y Barcelona,

El vapor

„BUENOS AIRES"

se espera el 12 de Marzo de Europa via Cuba y Venezuela, para seguir el mismo dia al Pacifico via Pto Colombia y Colon.

Ambos vapores aceptan carga i pasajeros.

Los Agentes.
S. E. L. MADURO & SONS

RED „D" LINE OF STEAMSHIPS.

REGULAR SERVICE BETWEEN NEW YORK, PTO RICO, CURAÇAO AND VENEZUELA.

SAILINGS DURING MARCH.

1925		S.S. Tachira	S.S. Maracaib	S.S. Caracas	S.S. Zulia	S.S. Carabobo
Leave	NEW YORK	Febr. 18	Febr. 25	Mrch 4	Mrch 11	Mrch 18
Arrive	SAN JUAN	„ 24	Mrch 27	„ 9	„ 17	„ 23
Leave	„	„ 25	„ 4	„ 10	„ 18	„ 23
Arrive	CURAÇAO	.....	.....	„ 12	.....	.....
Leave	„	.....	.....	„ 12	.....	.....
Arrive	PTO CABELLO	.....	.....	„ 13	.....	.....
Leave	„	.....	.....	„ 13	.....	.....
Arrive	LA GUAIRA	Febr. 27	Mrch 6	„ 14	Mrch 20	Mrch 25
Leave	„	„ 28	„ 7	„ 17	„ 21	„ 26
Arrive	PTO CABELLO	.....	.....	„ 18	.....	„ 27
Leave	„	.....	.....	„ 19	.....	„ 27
Arrive	CURAÇAO	Mrch 1	Mrch 8	„ 20	Mrch 22	„ 28
Leave	„	„ 1	„ 8	„ 20	„ 22	„ 28
Arrive	MARACAIBO	„ 2	„ 9	.....	„ 23	„ 29
Leave	„	„ 5	„ 12	.....	„ 26	April 2
Arrive	CURAÇAO	„ 6	„ 13	.....	„ 27	„ 3
Leave	„	„ 6	„ 13	.....	„ 27	„ 3
Arrive	PTO CABELLO	.....	.....	.....	.....	„ 4
Leave	„	.....	.....	.....	.....	„ 4
Arrive	LA GUAYRA	Mrch 7	Mrch 14	Mrch 21	Mrch 28	„ 5
Leave	„	„ 7	„ 14	„ 11	„ 28	„ 6
Arrive	SAN JUAN	„ 9	„ 16	„ 23	„ 30	„ 8
Leave	„	„ 10	„ 17	„ 24	„ 31	„ 8
Arrive	NEW YORK	„ 16	„ 23	„ 30	April 6	„ 13

S.S. "Merida" connecting with S.S. "Caracas" sails from Curaçao for Maracaibo February 5 and March 12, returning sails from Maracaibo February 11 and March 18.

For further particulars apply to

S. E. L. MADURO & SONS.
Agents.